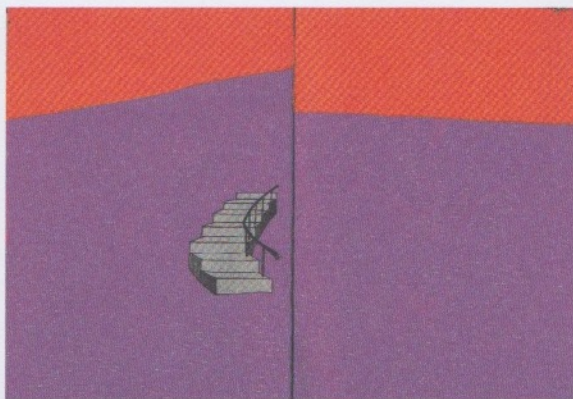

biennale: 3

ΜΠΙΕΝΑΛΕ ΣΥΓΧΡΟΝΗΣ ΤΕΧΝΗΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
THESSALONIKI BIENNALE OF CONTEMPORARY ART

Χωρίς τίτλο (από τη σειρά ημερολόγιο 7)

2000

Μελάνι και ακρυλικά σε χαρτί
11,7 x 16,7 εκ. (η κάθε σελίδα)

Untitled (from the series *diary 7*)

2000

Ink and acrylic on paper
11,7 x 16,7 cm (each page)

Χωρίς τίτλο (από τη σειρά ημερολόγιο 8)

2001

Μελάνι, φωσφορούχο σπρέι και ακρυλικά σε χαρτί
11,7 x 16,7 εκ. (η κάθε σελίδα)

Untitled (from the series *diary 8*)

2001

Ink, fluorescent spray and acrylic on paper
11,7 x 16,7 cm (each page)

Χωρίς τίτλο (από τη σειρά ημερολόγιο 8)

2001

Μελάνι, φωσφορούχο σπρέι και ακρυλικά σε χαρτί
11,7 x 16,7 εκ. (η κάθε σελίδα)

Untitled (from the series *diary 8*)

2001

Ink, fluorescent spray and acrylic on paper
11,7 x 16,7 cm (each page)

Χωρίς τίτλο (από τη σειρά ημερολόγιο 8)

2001

Μελάνι και ακρυλικά σε χαρτί
11,7 x 16,7 εκ. (η κάθε σελίδα)

Untitled (from the series *diary 8*)

2001

Ink and acrylic on paper
11,7 x 16,7 cm (each page)

Pavlos Nikolakopoulos

Παύλος Νικολακόπουλος

Με ενδιαφέρει η έννοια της ασυνέχειας, όπου τα πράγματα δε διαμορφώνονται μέσα από μια ομαλή, τακτική ροή αλλά από διαφορετικά συμβάντα και παραμέτρους, όπως τα τυχαία γεγονότα, ο χρόνος, οι συγκρούσεις και τα λάθη. Η ασυνέχεια διαταράσσει την ομαλότητα και την «παραλυτική» συναίνεση της ευημερούσας κοινωνίας. Μέσω αυτής της έννοιας διεγείρονται η φαντασία και η κριτική σκέψη, θέτοντας το υπόβαθρο για την εκδήλωση κοινωνικών αιτημάτων και εξεγέρσεων.

Αυτό αποτυπώνεται στα ημερολόγιά μου, τα οποία δε δίνουν μια προσωπική οπτική που να αντλείται από κάποια εσωτερική ψυχολογία, αλλά αναδεικνύουν ζητήματα που αφορούν την ουσία της ανθρώπινης κατάστασης, την αμοιβαία σχέση ανάμεσα στο άτομο και τις κοινωνικές δομές σε συνδυασμό με την αντιστροφή στερεοτυπικών προσεγγίσεων. Το έργο μού μπορεί να περιγραφεί με βάση ένα επαναλαμβανόμενο μοτίβο: την απεικόνιση αιχμηρών αντικειμένων (ξυραφιών, γάντζων, μαχαιριών, νυχιών) που μετατρέπονται από επικίνδυνα εργαλεία σε σύμβολα αφύπνισης. Απεικονίζει το ανθρώπινο σώμα και τα διάφορα μέρη του, ιδίως το χέρι, το οποίο έχει τη δύναμη να φτιάχνει και να καταστρέφει. Πιστεύω, ότι η φυσική παρουσία των ανθρώπων αποτελεί τη βάση για τη δημιουργία των πραγμάτων και σκοπός μου είναι να σπάσω την «κλινική» εικόνα που έχουμε για το ανθρώπινο σώμα και τις λειτουργίες του. Για τον λόγο αυτόν έχω την τάση να αποδομώ και να ανασυνθέτω την ανθρώπινη μορφή με διαφορετικούς τρόπους. Όπως λέει ο Thomas de Quinicy: «Η ουσία προέρχεται από τις αισθήσεις. Η μορφή από τον νου». Το έργο μου αποκαλύπτει το εφήμερο της φθαρτής υλικής μας υπόστασης αλλά και την ουσία μας που αποτυπώνεται στις πράξεις.

Χρησιμοποιώντας ένα οπτικό λεξιλόγιο, επιχειρώ να αφυπνίσω την προαιώνια ζωώδη πτυχή του ανθρώπου, η οποία καταπιέζεται συστηματικά μετά την επικράτηση του ορθολογισμού από την εποχή της Αναγέννησης και μετά. Συνεπικουρούμενη από την κλασική φιλοσοφία και τον χριστιανισμό, η ορθολογική σκέψη έχει εδραιώσει τους κανόνες που ορίζουν την «αντικειμενικότητα» και τη νομιμοποίηση, στοιχεία που ουσιαστικά είναι υπεύθυνα για την παρακμή του δυτικού κόσμου. Πιστεύω ότι μια στροφή προς την υποκειμενικότητα και την προσωπική ανάπτυξη μπορεί να δώσει το έναυσμα για την ανασύσταση των συνειδήσεών μας.

Παύλος Νικολακόπουλος

I am interested in the notion of "discontinuity" (asynexeia), where things are not formed through a smooth and regular stream but from different interferences or random parameters such as accidental events, time, conflicts and mistakes. Discontinuity disrupts normality and the "paralytic" consensus of the affluent society. Through this notion, imagination and critical thinking are stimulated, preparing the ground for social claims and revolts.

This is reflected in my diaries; they do not represent a personal perspective derived from an inner psychology, but rather illustrate issues concerning the essence of the human condition and the interrelation between individual and social structures as well as the reversal of stereotypical approaches. The following leitmotif could describe my work: the imagery of sharpened objects (razors, hooks, knives, nails) that are converted from menacing tools into symbols of awakening. My work depicts the human figure and different body parts, specifically the hand, and shows the craftsmanship of construction and destruction. I believe that the physical presence of people is the premise behind the making of things and my purpose is to break the "clinical" image that we have for the human body and its functions; that's why I tend to deconstruct and reformulate the human form through different synthesis. As Thomas de Quinicy says: "Essence comes from the senses. Form comes from the mind". My work reveals the perishable nature of our fragile form and our essence inscribed in practice.

Through a visual vocabulary, I try to reawaken the primordial sense of animality which has been repressed by rationalistic views since the Age of Enlightenment. Combined with classical philosophy and Christianity, rational thought has established the norms that define "objectivity" and legitimacy and which have, ultimately, led the western world to decay. I believe that a turn to subjectivity and personal growth might enable us to break new ground and reconfigure our consciousness.

Pavlos Nikolakopoulos